

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoCsp/20/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8419202514
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8419202514.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Martina Barana a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného JUDr. Katarínou Hegedšovou, advokátkou so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava, proti žalovanému: R. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XXX/XX, XXX XX M., o zaplatenie 59,- eur a zmluvnej pokuty s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok č. k. 10Csp/161/2019 - 31 zo dňa 04.12.2019 takto jednodhlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobca sa žalobou podanou dňa 11.08.2019 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 59,- eur, špecifikovanú ako zostatok odplaty a taktiež žiadal priznať príslušenstvo v podobe zmluvného úroku vo výške 68 % ročne zo sumy 300,- eur od 11.08.2015 do 31.08.2015, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 84,- eur od 11.08.2016 do 18.02.2017, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 69,- eur od 19.02.2017 do 21.03.2017, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 59,- eur od 22.03.2017 do zaplatenia. Taktiež žiadal zaviazat' žalovaného na zaplatenie poplatku za upomienky vo výške 180,- eur a zmluvnú pokutu vo výške 33,- eur.

2. Okresný súd Kežmarok (ďalej len „súd prvej inštancie“), napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že cit.:

„I. Súd žalobu z a m i e t a .

II. Náhradu trov konania stranám sporu n e p r i z n á v a .“

3. Rozhodnutie súd prvej inštancie práve odôvodnil ust. § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., ust. § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, § 53 ods. 2, § 53 ods. 3, § 53 ods. 5, § 53 ods. 6, § 39, § 3 ods. 1 a § 41 Občianskeho zákonníka.

4. Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že žalobca ako veriteľ a žalovaný ako spotrebiteľ - dlžník uzavreli dňa 11.8.2015 zmluvu označenú ako zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, ktorej neoddeliteľnou súčasťou podľa predtlaču v zmluve sú aj Všeobecné podmienky poskytnutia spotrebiteľského úveru. V bode 1 tejto zmluvy je uvedené, že veriteľ sa na žiadosť spotrebiteľa zaväzuje bez zbytočného odkladu po podpise zmluvy poskytnúť spotrebiteľovi bezúčelový spotrebiteľský úver v

sume 300,-eur a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť odplatu pri poskytnutí finančných prostriedkov a úrok spojený so spotrebiteľským úverom, čo v prípade riadneho splatenia úveru v dohodnutom termíne predstavuje sumu 288,-eur, t.j. zaplatiť celkovú čiastku 588,-eur. Ďalej je tam pod bodom 2 uvedené, že odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov je vo výške 84,-eur, čo predstavuje ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN) vo výške 28 %, ktorá sa vypočítala v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch podľa vzorca uvedeného vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru a ktorú spotrebiteľ berie na vedomie. Podľa bodu 3 zmluvy úrok je vo výške 68 % ročne z poskytnutého úveru až do jeho úplného uhradenia, čo v prípade riadneho splatenia úveru v dohodnutom termíne predstavuje sumu 204,-eur. V zmluve je pod bodom 3 tiež uvedené, že spotrebiteľ sa zaväzuje zaplatiť celkovú čiastku 588,-eur, ak nie je dohodnuté inak do 11.8.2016, teda doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nastane dňa 11.8.2016. V zmysle bodu 3 zmluvy spotrebiteľ berie na vedomie, že výška priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov na poskytnutý spotrebiteľský úver platnej ku dňu podpísania tejto zmluvy o spotrebiteľskom úvere je vo výške 25,88 %. V časti zmluvy označenej ako potvrdenie o spôsobe poskytnutia úveru je uvedené, že spotrebiteľ (žalovaný) mal požiadať o poskytnutie úveru zmenkou. Vyššie uvedené skutočnosti súd zistil z predloženej fotokópie písomného vyhotovenia predmetnej zmluvy. Žalobca v žalobe tvrdil, že žalovaný na nároky z úverovej zmluvy uhradil mu doposiaľ sumu 325,-eur. Žalovaný, ktorému žaloba so všetkými prílohami bola riadne doručená a bol vyzvaný sa k nej vyjadriť žiadne zo skutkových tvrdení žalobcu nepoprel a preto skutkové tvrdenia žalobcu o tom, že žalovaný uzavrel s ním zmluvu, že boli mu riadne poskytnuté finančné prostriedky vo výške 300,-eur a že doposiaľ zaplatil žalobcovi sumu 325,-eur súd v súlade s § 151 ods.1 CSP považoval za nesporné.

5. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ ide o právne posúdenie žalobou uplatnených nárokov špecifikovaných žalobcom ako nároky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, bolo potrebné vychádzať z toho, že žalobca je obchodnou spoločnosťou, ktorej jedným z predmetov podnikania (činnosti) zapísaným v obchodnom registri v čase uzavretia zmluvy stranami bolo poskytovanie úverov z vlastných zdrojov. Žalovanému úver nebol poskytovaný na účel výkonu podnikania či povolania, čo je aj výslovne uvedené v bode 3 stranami uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere kde zároveň je uvedené, že nejde ani o poskytnutie úveru na účel podľa § 1 ods.3 zákona o spotrebiteľských úveroch. Zo zmluvy, jej označenia i obsahu je zrejmé, že sa jednalo o spotrebiteľský úver, ako to tvrdil aj žalobca v žalobe, preto súd pri právnom posúdení uvedenej zmluvy a z nej uplatnených nárokov vychádzal z ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy ako aj zo všeobecnej úpravy spotrebiteľských zmlúv v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.). Zmluva posudzovaná v súdnej veci, uzavretá žalobcom so žalovaným je ako už bolo uvedené spotrebiteľskou zmluvou. Spotrebiteľské zmluvy sú typické tým, že ich o určitom rovnakom predmete plnenia štandardne a opakovane uzatvárajú dodávatelia s veľkým počtom zákazníkov (spotrebiteľia) s tým, že dodávateľ ako navrhovateľ zmluvy vopred v návrhu stanovuje obsah týchto zmlúv a stanovuje aj podmienky ich realizácie. Návrh zmluvy býva často pripravený na predtlačení tlačivách, spotrebiteľ nemá možnosť žiadnym spôsobom zmeniť ich obsah, nemôže vyjednávať, jedinou jeho alternatívou je prijatie, respektíve odmietnutie návrhu zmluvy ako celku. Pre spotrebiteľskú zmluvu je teda charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, pričom nemá reálne možnosti tieto zmluvné podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok spotrebiteľských zmlúv a výslovne stanovuje, že také ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné (§ 53 ods. 5 OZ). Vychádza sa totiž z toho, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že medzi dodávateľom a spotrebiteľom je nerovný vzťah z hľadiska skúseností a vedomostí, pričom dodávateľ je v porovnaní so spotrebiteľom vo výhode. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania mal súd v prejednávanej veci za preukázané, že žalobca poskytol žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 300,-eur, pričom žalovaný na úhradu nárokov z tejto zmluvy zaplatil sumu 325,-eur. Žalobca tvrdí, že neuspokojené ostali nároky špecifikované v žalobe. Súd preskúmal, či uplatnenie týchto nárokov čo do základu a výšky má oporu v zákone o spotrebiteľských úveroch, ako aj opodstatnenosť týchto uplatnených nárokov z hľadiska ich súladu s ustanoveniami o ochrane spotrebiteľa a dospel k záveru, že žaloba je v celom rozsahu nedôvodná, nakoľko úver, ktorý žalobca poskytol žalovanému bol pre nedodržanie zákonných náležitostí (nesprávne uvedený údaj o výške RPMN a odplaty) bezúročný a bez poplatkov, preto žalobcovi ako veriteľovi vznikol iba nárok na vrátenie úverovej istiny, ktorú už žalovaný uhradil. Žaloba bola preto v celom

rozsahu zamietnutá, lebo žalobca ňou uplatnil nárok na vrátenie zostatku odplaty a nárok na zaplatenie úrokov, ktoré mu pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nebolo možné priznať. Uplatnil tiež nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, a to len zo sumy odplaty (84,-eur) na ktorú nárok ako už bolo uvedené nevznikol a preto s plnením neexistujúceho dlhu sa žalovaný nemohol dostať ani do omeškania, keď zo žaloby a vymedzeného obdobia za ktoré žalobca požadoval zaplatenie úrokov z istiny (len do 31.8.2015) je zrejmé, že samotnú úverovú istinu žalovaný vrátil v dohodnutom termíne splatnosti, ktorý bol až do 11.8.2016. Nedôvodný z dôvodov uvedených ďalej bol aj nárok žalobcu na zmluvnú pokutu a poplatok za upomienky, preto súd žalobu žalobcu zamietol v celom rozsahu. Za bezúročný a bez poplatkov súd poskytnutý úver považuje z nasledujúcich dôvodov. Z ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (11.8.2015), ktoré súd citoval vyššie vyplýva, že každá zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka povinne obsahovať aj osobitné náležitosti podľa § 9 ods.2 ZoSÚ. Zákon absenciu niektorých náležitostí vymedzených v citovanom zákonnom ustanovení síce nespája s následkom neplatnosti právneho úkonu (úverovej zmluvy), poskytuje však spotrebiteľovi ochranu v takej forme, že úver pri ktorého dojednaní neboli tieto náležitosti splnené je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Medzi takéto náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere patrí v zmysle už citovaného § 9 ods.2 písm. j) a k) ZoSÚ uvedenie odplaty podľa osobitných predpisov a uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Vyššie uvedené náležitosti (odplata, RPMN) v zmluve musia byť vyjadrené pravdivo, správne, v súlade so zákonom. Vychádzajúc z obsahu žalobcom predloženej úverovej zmluvy zo dňa 11.08.2015 súd konštatuje, že v zmluve síce je uvedený údaj o RPMN a odplate, avšak nakoľko tie nie sú uvedené v správnej, požiadavke zákona zodpovedajúcej výške, nemožno na ne prihliadnuť a hľadá sa na ne ako keby tam neboli uvedené vôbec (k tomu podporne pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 13.12.2017 sp.zn.10Co/27/2017, najmä body 36 a 37 jeho odôvodnenia). Paragraf 9 zákona o spotrebiteľských úveroch je uvedený pod názvom- informácie a práva týkajúce sa zmlúv o spotrebiteľskom úvere. Jeho účelom teda je spotrebiteľa pravdivo informovať o reálnych, skutočnosti zodpovedajúcich parametroch úveru a jeho právach. To že tam nestačí uviesť akýkoľvek údaj, aby požiadavka zákona bola formálne naplnená, ale korektný, pravdivý údaj je zrejmé aj z toho, že zákon jednotlivé údaje jasne a konkrétne špecifikuje a definuje v § 2 - vymedzenie pojmov, resp. v prípade odplaty priamym odkazom na jej legálnu definíciu a právne vymedzenie jej obsahu v § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov a v § 1 a 1a nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, pričom aj z § 4 zákona o spotrebiteľských úveroch - poskytovanie informácií pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že aby účel a požiadavka zákona bola naplnená, musí ísť o pravdivé a úplné informovanie spotrebiteľa. Koniec koncov, úplne jasne a výslovne to potvrdzuje priamo zákon, nakoľko v zmysle § 11 ods.1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch je úver bezúročný a bez poplatkov ak je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Zákon teda rozlišuje, upravuje a sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru postihuje tak prípad, keď RPMN v zmluve uvedená nie je vôbec (§ 11 ods.1 písm. b/) ako aj prípad, keď údaj o RPMN síce v zmluve uvedený je, ale nesprávne v neprospech spotrebiteľa (§ 11 ods.1 písm. d/). Po preskúmaní obsahových náležitostí zmluvy súd zistil, že zmluva neobsahuje zákonným spôsobom a správne uvedený údaj o RPMN a odplate. V zmluve bola vyčíslená RPMN vo výške 28 % s použitím výlučne odplaty vyčíslenej na 84,-eur. Do uvedenej RPMN nebol zahrnutý dojednaný úrok z úveru. Takýto postup žalobcu pri vyčíslení RPMN je zjavne v rozpore so zákonom a možno ho hodnotiť ako nekalý postup, preto uvedené vyčíslenie RPMN súd hodnotí ako nezákonné, podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatné, preto nejde o platné dodržanie zákonnej náležitosti zmluvy stanovenej ako podmienka vzniku nároku na úrok a poplatky za úver. V zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch, pri výpočte RPMN sa majú použiť celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom tak, aby spotrebiteľovi celkom jasne dávali informáciu o tom, čo ho uvedený spotrebiteľský úver bude stáť, t. j. akú celkovú odplatu je povinný veriteľovi zaplatiť. Uvedený údaj sa uvádza v percentách a slúži pre účely porovnania s obdobnými produktmi pre spotrebiteľa. Pokiaľ žalobca použil nesprávne údaje pre výpočet RPMN a uviedol zjavne nižšiu mieru nákladov spojenú s poskytnutým úverom, uvedený údaj je vyčíslený v neprospech spotrebiteľa, je zavádzajúci, nakoľko navádza dojem, že poskytnutý úver z hľadiska odplatnosti je pre spotrebiteľa výhodnejší, než tomu v skutočnosti je. V hodnote RPMN za úver sú zahrnuté všetky náklady spotrebiteľa v súvislosti s poskytnutým úverom (§ 2 písm. i) ZoSÚ). Jednou z položiek týchto nákladov je úrok za poskytnutý úver, ktorého percentuálnym vyjadrením je úroková sadzba. Okrem úroku môžu medzi náklady úveru

patriť rôzne poplatky (napríklad za poskytnutie úveru, za správu účtu), poistenie úveru a podobne. Je zrejmé, že pokiaľ sa v zmluve uvádza hodnota úrokovej sadzby úveru, hodnota RPMN za úver nemôže byť od nej nižšia; môže byť minimálne rovnaká (k tomu pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn.10Co/672/2014). Z vyššie uvedených údajov zmluvy o úvere zo dňa 11.8.2015 však vyplýva, že RPMN za úver (28%) je nižšia, než úroková sadzba úveru (68 %), čo pri správnosti oboch údajov nie je možné. Buď je nesprávna hodnota RPMN za úver alebo ročnej úrokovej sadzby úveru. Údaj o ročnej úrokovej sadzbe úveru a údaj o RPMN je z hľadiska informovanosti spotrebiteľa o podmienkach, resp. nákladoch úveru, nevyhnutné považovať za základné údaje zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedenú požiadavku zdôrazňuje samotný ZoSÚ, ktorý absenciu či už údaj o ročnej úrokovej sadzbe úveru alebo údaj o RPMN za úver sankcionuje (vo vzťahu k dodávateľovi - poskytovateľovi úveru) bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Nesprávnosť niektorého z uvedených dvoch údajov možno vyhodnotiť ako jeho absenciu. Spotrebiteľ totiž nemá a nemôže mať záujem na tom, aby bol o podmienkach úveru v tak dôležitej oblasti, akou sú náklady úveru, informovaný mylne. Nesprávny údaj o výške úrokovej sadzby alebo o RPMN za úver môže ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa uzatvoriť pre neho v skutočnosti nevýhodnú zmluvu za úver môže ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa uzatvoriť pre neho v skutočnosti nevýhodnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere, vychádzajúc z nesprávnych informácií od poskytovateľa úveru. Zjavne nesprávne uvedenie údaj o RPMN (to by platilo aj pre nesprávne uvedenie údaj o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, viď § 9 ods.2 písm.i/ zákona) je samo osebe dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, keďže ba takýto záver stačí absencia čo i len jednej z náležitostí v zmysle § 11 ods.1 ZoSÚ. Zmluva v zmysle § 9 ods.2 písm. j/ ZoSÚ mala obsahovať aj údaj o odplate podľa osobitných predpisov. V zmluve je uvedené, že odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov je 84,-eur. Osobitnými predpismi, podľa ktorých má byť údaj o odplate v zmluve vyjadrený sú podľa priameho odkazu v zákone o spotrebiteľských úveroch § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov a § 1 a 1a nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov. Podľa § 53 ods.6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom k 11.8.2015 ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis. Podľa § 1 ods.1 a 2 Nariadenia vlády SR č.87/1995 Z.z. v znení účinnom k 11.8.2015, ktoré je tu daným vykonávacím predpisom odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Pri výpočte odplaty sa vychádza z predpokladu, že spotrebiteľská zmluva zostane platná dohodnutý čas a že dodávateľ a spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách dohodnutých v spotrebiteľskej zmluve. Odplata podľa odseku 1 sa vyjadruje v percentách zo sumy zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov za rok a vypočíta sa ako súčet plnení podľa odseku 3 za rok. Podľa § 1 ods.1 a 2 Nariadenia vlády SR č.87/1995 Z.z. Ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Na účely tohto nariadenia vlády sa obdobným úverom alebo pôžičkou rozumie obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa predchádzajúcej vety. Už samotné nezahrnutie úroku (tu vo výške 68 % ročne, čo predstavovalo sumu 204,-eur) do výšky odplaty (tu uvedenej len v sume 84,-eur) je v rozpore s jej zákonným vymedzením, keďže v zmysle § 53 ods.6 Občianskeho zákonníka a § 1 ods.1 Nariadenia vlády SR č.87/1995 Z.z. odplatu tvorí predovšetkým úrok a následne iné poplatky a náklady. Tu teda v skutočnosti celkovou odplatou bola suma až 288,-eur (úrok 204,-eur + odplata 84,-eur), teda pri úvere 300,-eur žalovaný mal vrátiť sumu spolu 588,-eur. Také vyjadrenie odplaty je v rozpore s ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a teda je aj v rozpore so zákonom a z toho dôvodu je potrebné toto ustanovenie zmluvy považovať za neplatné. Vzhľadom na výšku celkovej odplaty za úver (288,-eur) odporujúcu zákonu a dobrým mravom by ju preto nebolo možné žalobcovi priznať ani v prípade, žeby údaj o výške odplaty a RPMN bol inak v zmluve uvedený formálne správne (čo nie je) a teda tak či tak by tu existovala len povinnosť vrátenia čistej istiny úveru zo strany žalovaného, bez úrokov a bez poplatkov. Ak sa pri úvere 300,-eur súčasne požaduje od spotrebiteľa celková odplata prezentovaná v snahe obhájiť jej celkovú výšku sčasti ako úrok a sčasti ako iná odplata a to vo výške takmer 100 % požičanej sumy za rok, nemožno takúto odplatu vyňať súdnej kontrole. Ak po prepočte výšky odplaty na ročné vyjadrenie činí cena úveru per annum 96 %, tak už len samotná skutočnosť, že cena úveru je takmer 100 % poskytnutej sumy je zarážajúca a odôvodňujúca zvýšenú pozornosť z hľadiska prvkov úžery a vadnosti

právneho úkonu. Súd tu pre porovnanie dáva do pozornosti napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.17Co/115/2017 kde ten posudzoval prijateľnosť úroku vo výške 28 % ročne, teda ešte podstatne nižšieho ako je úrok v tu súdanej veci, pričom konštatoval, cit' z ustálenej praxe súdov je preto potrebné považovať dohodu o výške ročného úroku v miere 28 % za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi a ktorá je ustanovením, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Uvedené potvrdili sudy pri svojej rozhodovacej činnosti (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 28. 09. 2011, sp. zn. 3Co/3/2011, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 13. 08. 2014, sp. zn.10Co/325/2014, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 09. 11. 2010, sp. zn. 17Co/313/2010).Nemecký BGH v rozsudku z 13. 3. 1990 AZ XI ZR 252/89 vyhlásil úver s rozdielom o 12 % percentuálnych bodov oproti priemeru na trhu pre obdobný úver za nemravný a žalobu zamietol pre rozpor plnenia s dobrými mravmi (civilnoprávna úžera). Švajčiarsky spolkový súd znížil v roku 1967 rozhodnutím z1.4.1967 úrokovú sadzbu v prípadoch úverov pre spotrebiteľov z 26 % na 18% a sadzbu 26 % vyhlásil za odporujúcu dobrým mravom". I keď súd nepopiera a rešpektuje skutočnosť, že výška úrokov u nebankových subjektov, akým je aj žalobca je logicky vyššia ako obvyklé bankové úroky vzhľadom na ich vyššie podnikateľské riziko, to neznamená, že výška úrokov či inej odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov môže byť u nebankového subjektu neobmedzená, bezbrehá, nemajúca žiadne limity, niekoľkonásobne presahujúca tieto bankové úroky, ako je tomu v prípade predmetnej úverovej zmluvy. Súd si ani nevie predstaviť náklady a reálnu administratívu spojenú s predmetným úverom, ktorá by za 12 mesiacov odôvodňovala popri úroku 68 % ročne (204,-eur) ďalšiu odplatu vo výške 84,-eur, predstavujúcu 28 % sumy úveru. Pokiaľ ide o úrok, z internetovej stránky NBS súd preveroval úrokové miery podobného úveru v bankách a zistil, že priemerné úrokové miery z úverov obchodných bánk v auguste 2015 pri spotrebiteľských úveroch na 1 rok predstavovali cca 9 %. Z toho je zrejmé, že už aj samotný úrok dohodnutý medzi stranami v danom prípade v sadzbe 68 % (ktorý treba navyše posudzovať spolu s ďalšou časťou požadovanej odplaty) bol mnohonásobne vyšší ako úrok poskytovaný bankami. Dohoda o výške úrokov, či inej odplaty za poskytnutie úveru musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009). Za dobré mravy možno považovať súhrn etických, všeobecne zachovávaných a uznávaných zásad, ktorých dodržiavanie je často krát zabezpečované aj právnymi normami tak, aby každé konanie bolo v súlade so všeobecnými mravnými a morálnymi zásadami demokratickej spoločnosti. Vzhľadom na vyššie uvedené závery súd považuje dohodu o výške odplaty za úver vo výške 288,-eur za absolútne neplatnú, nakoľko sa prieči zákonu aj dobrým mravom. Ani rýchlosť poskytnutia úveru, či špecifiká nebankového poskytovania úverov nemôžu nič zmeniť na neprijateľnosti výšky danej odplaty. Preto aj keby sa nejednalo o bezúročný a bez poplatkový úver podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, aj tak by žalobcovi nebolo možné za poskytnutý úver priznať žiadnu odplatu nakoľko z absolútne neplatného dojednania nebolo by možné priznať ani jeho časť. Ako už bolo uvedené, absencia zákonného a správneho uvedenia náležitostí zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa) ZoSÚ, nemá za následok neplatnosť zmluvy ako celku, ale znamená v zmysle § 11 ods.1 písm. b) a d) tohto zákona v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy stranami, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. S poukazom na Rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, súd uvádza, že v prípade vyššie popísaných nedostatkov v zmluve o spotrebiteľskom úvere uzavretej so žalovaným ide o vážne nedostatky ktoré mohli ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa o uzavretí zmluvy a predstavu o výške a trvaní záväzku. Súdny dvor v uvedenom rozhodnutí pritom vyslovil, že Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. V tu súdenom spore ide v súhrne o nedostatky, ktoré bezosporu mohli ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa o uzavretí zmluvy a predstavu o výške záväzku, keďže nesprávny údaj o RPMN a odplate za úver mohli zásadným spôsobom skresliť predstavu spotrebiteľa o výhodnosti úveru aj v porovnaní s úvermi obdobných nebankových poskytovateľov úverov. O tom, že v prípade RPMN ide o kľúčový údaj svedčí koniec koncov aj to, že aj po novele zákona o spotrebiteľských úveroch uskutočnenej zákonom č.279/2017 Z.z. ktorá zohľadňuje závery Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./Klára Bíróová, a ktorá v nadväznosti naň upravuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a upravuje okolnosti, za ktorých sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, a to práve za účelom zabezpečenia súladu so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ES z 23. apríla

2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len "smernica 2008/48/ES") ostáva správne uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov podmienkou vzniku nároku veriteľa na úroky a poplatky. Aj po tejto novele sa totiž za bezúročný a bez poplatkov bude považovať úver, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Keďže súd z už uvedených dôvodov zmluvu o úvere, z ktorej si žalobca uplatnil žalovaný nárok, považuje za bezúročnú a bez poplatkov, veriteľovi vzniklo právo iba na úhradu úverovej istiny, t.j. tej sumy, ktorú žalovanému reálne poskytol. Sám žalobca uviedol, že na poskytnutú sumu 300,-eur mu už žalovaný vrátil sumu 325,-eur, teda vrátil mu celú poskytnutú istinu úveru, preto dlh žalovaného z úverovej zmluvy v zmysle § 559 Občianskeho zákonníka zanikol splnením a keďže niet iných nárokov, plnenia ktorých by sa žalobca mohol domáhať, jeho žaloba bola celá nedôvodná. Čo sa týka nároku žalobcu na zostatok odplaty vo výške 59,-eur a úrok 68 % ročne zo sumy 300,-eur od 11.8.2015 do 31.8.2015, ten nebolo možné priznať pre bezodplatnosť, bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Vyhovieť žalobe nebolo možné ani v časti požadovaného úroku z omeškania zo sumy 84,-eur, nakoľko jedná sa o tvrdené omeškanie žalovaného s plnením odplaty za úver na ktorú žalobcovi nárok vôbec nevznikol a teda žalovaný ju nebol povinný plniť vôbec. Žalobca v žalobe uplatnil tiež nárok na zaplatenie sumy 180,-eur ako poplatku za upomienky. Aj v tejto časti žaloba musela byť zamietnutá. Žalobca nepreukázal súdu zaslanie žiadnych upomienok žalovanému a ani nepreukázal, že by mu za zaslanie týchto upomienok vznikli reálne náklady v uvedenej výške. Zároveň v prípade poplatku takéhoto typu zaň dodávateľ spotrebiteľovi neposkytol žiadne protiplnenie. Predmetný poplatok tak predstavuje iba ďalšiu sankciu v prípade omeškania spotrebiteľa s úhradami dlhu, nie iba skutočnú náhradu nákladov dodávateľa. Uplatňovanie uvedeného poplatku v danej výške je možné zároveň považovať za priečiace sa dobrým mravom v zmysle § 3 a § 39 Občianskeho zákonníka. V danej súvislosti súd poukazuje aj na rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Brandenbure (Brandenburgisches Oberlandesgericht) z 21. júna 2006 č. k. 7 U 17/06, v ktorom sa uvádza, že už také poplatky ako poplatky za vydanie náhradnej kreditnej karty, vystavenie kvitancie v predpísanej pozemkovoknižnej forme, skúmanie a preverovanie pomerov a upomienky sú neprijateľné. Je navyše zrejmé, že pri bezodplatnosti úveru a riadnej úhrade celej istiny úveru žalovaným potvrdenej tu samotným žalobcom neexistoval žiadny nárok, na ktorý by žalobca mohol žalovaného platne, zákonne upomínať a účtovať mu za to poplatky. Neboli žalobcom predložené vôbec žiadne dôkazy o vyhotovení a zasielaní upomienok žalovanému a o konkrétnych nákladoch s tým spojených. Civilný sporový poriadok skutočnosti, ktoré netreba dokazovať jasne vymenúva v § 186, pričom patria tam len skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti, ako aj tam uvedené právne predpisy a právne záväzné akty. Žalobcom požadované poplatky právna úprava nijako nevyníma z predmetu dokazovania. Povinnosťou žalobcu bez ohľadu na výšku pohľadávky je preukázať každú jej uplatnenú časť, inými slovami, ak žalobca v žalobe uplatňuje peňažné plnenie, je povinný ho preukázať do posledného centu. Ak by zákonodarca zamýšľal priznať veriteľom v občianskoprávných spotrebiteľských vzťahoch paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky bez potreby preukázať do posledného centu ich konkrétnu skutočnú výšku, bol by to v zákone explicitne vyjadril tak, ako to urobil vo sfére obchodných záväzkových vzťahov, kde počnúc dňom 1.2.2013 zapracovaním nového ust. § 369c do Obchodného zákonníka veriteľom pri omeškaní dlžníka priznal aj právo na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, a to bez potreby osobitného upozornenia a dokazovania ich skutočnej výšky. Dôvodová správa k tejto zmene uvádza, že ide o náhradu administratívnych interných monitorovacích nákladov, ktoré vznikajú pri kontrole dodržiavania zmluvných záväzkov (náklady na vedenie evidencie pohľadávok, náklady súvisiace s telefonickou alebo písomnou urgenciou dlžníka, táto však nie je podmienkou pre vznik nároku na paušálnu náhradu nákladov). Aj z výslovného vylúčenia tejto úpravy na záväzky zo spotrebiteľských zmlúv v prípadoch kde dlžníkom je spotrebiteľ (§ 369c ods.2 Obchodného zákonníka) je ale zrejmé, aký dôraz zákonodarca kladie na to, aby v spotrebiteľských vzťahoch nároky voči spotrebiteľom boli jednoznačne čo do základu aj výšky preukázané v plnom rozsahu, teda do posledného centu. To sa v súdnej veci vo vzťahu k žalobcom žiadaným „poplatkom za upomienky“ nestalo, aj preto súd v tejto časti žalobu žalobcu zamietol. Žalobe nebolo možné vyhovieť ani v časti zaplatenia zmluvnej pokuty vo výške 33,-eur. Súd dojednanie o zmluvnej pokute v bode 3 zmluvy, pri ktorom vzhľadom na jeho obsah a spôsob zakomponovania do formulára zmluvy nemožno mať pochybnosti, že bolo veriteľom vopred pripravené bez možnosti spotrebiteľa ovplyvniť obsah tohto dojednania alebo ho vylúčiť považuje za neplatné nakoľko sa jedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka. V tejto časti navyše žaloba žalobcu zjavne obchádza zákonný zákaz vyplývajúci z ust. § 53a Občianskeho zákonníka, čo samo osebe zakladá dôvod na jej zamietnutie v uvedenej časti. Podľa tohto zákonného ustanovenia ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah

zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa. Ak sa rozhodnutie súdu podľa odseku 1 týka len časti zmluvnej podmienky, dodávateľ je povinný splniť povinnosť uvedenú v odseku 1 v rozsahu tejto časti. V súvislosti s uplatneným nárokom žalobcu na túto zmluvnú pokutu preto súd dáva do pozornosti, že už vo výroku rozsudku Okresného súdu Prešov sp.zn.9Csp/133/2019 bola totožná zmluvná podmienka o zmluvnej pokute v zmluve žalobcu vyhlásená za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Rovnako ako neprijateľnú zmluvnú podmienku vyhodnotil ju napr. aj Okresný súd Lučenec vo veci žalobcu sp.zn.12Csp/66/2019 alebo Okresný súd Spišská Nová Ves vo veci žalobcu sp.zn.2Csp/89/2019. Ustanovenie § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka zakazuje dodávateľovi používať zmluvnú podmienku, ktorá bola právoplatne súdom vyhlásená za neprijateľnú. Takáto zmluvná podmienka je neplatná (podľa ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, pričom ide o absolútnu neplatnosť). Jej ďalším používaním dodávateľ vytvára protiprávny stav, navyše zákonom explicitne zakázaný, a priznanie plnenia z takejto zmluvnej podmienky je v priamom rozpore so zákonom. Ak by súd priznal plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky, išlo by o tolerovanie pokračujúceho protiprávneho stavu zo strany súdu a popieranie vysokého záujmu Európskej únie a práva Európskej únie na ochrane práv spotrebiteľa. Súd sa plne stotožňuje s vyššie uvedeným právoplatným posúdením uvedeného dojednania ako neprijateľného a absolútne neplatného aj s jeho dôvodmi ktoré žalobcovi musia byť známe nakoľko aj v hore vedených sporoch bol stranou sporu. Uvedené ustanovenie o zmluvnej pokute súd nepovažoval za individuálne dojednané, nakoľko bolo predtlačené vo formulárovej zmluve v rámci bodu 3 zmluvy, a vzhľadom na parametre a výšku úveru, keď zmluvná pokuta bola dojednávaná popri odplate a úroku spolu vo výške 96 % poskytnutého úveru považoval zmluvnú pokutu za neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením záväzku (§ 53 ods. 3 písm. k/ Občianskeho zákonníka). Platnosť dojednania o zmluvnej pokute treba posudzovať k momentu jeho uzavretia, preto ak zmluvná pokuta dojednaná bola popri tak vysokej odplate spolu s 30,- eurovými sankčnými poplatkami za upomienky, ide v čase uzavretia zmluvy (bez ohľadu na až následné hodnotenie úveru súdom ako bezúročného a bezpoplatkového) o zjavne neprijateľné sankcionovanie a dojednanie. V danom smere sa súd nestotožnil s odôvodnením práva žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty. Tak, ako už súd uviedol, zmluvná pokuta bola naformulovaná vo formulárovej zmluve, pričom žalobca nepreukázal, že by bola individuálne dojednaná a s poukazom na ustanovenie § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, žalobca nepreukázal, že by žalovaný ako spotrebiteľ mal možnosť pred podpisom zmluvy ovplyvniť obsah zmluvy v časti uzatvorenia zmluvnej pokuty. S poukazom na ustanovenie § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, sa uvedené zmluvné ustanovenie nepovažuje za individuálne dojednané. Keďže súd dané ustanovenia zmluvy posúdil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, je toto ustanovenie neplatné. Neplatné ustanovenie, t. j. ustanovenie v časti zmluvnej pokuty súd nemôže moderovať. Navyše zo žaloby nevyplýva, žeby vôbec boli splnené dohodnuté podmienky na požadovanie zmluvnej pokuty, nakoľko nárok na jej zaplatenie malo podľa bodu 3 zmluvy zakladať neuhradenie celkovej čiastky úveru v lehote dohodnutej v zmluve o spotrebiteľskom úvere, pričom žalobca nepreukázal, a ani netvrdil, žeby istinu úveru 300,-eur, na ktorú mu tu jedine vznikol nárok žalovaný neuhradil v lehote dohodnutej v zmluve. Aj úrok za dobu použitia peňažných prostriedkov žiadal len do 31.8.2015, pričom úrok z omeškania za dobu po dohodnutej splatnosti úveru (11.8.2016) žiadal len z odplaty, nie zo samotnej istiny úveru. Teda nepreukázal, ani netvrdil omeškanie s plnením samotnej istiny, aj preto nemohli byť splnené podmienky na priznanie zmluvnej pokuty. Vzhľadom na všetko uvedené preto súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol v celom rozsahu.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 1, 2 CSP. V danom prípade súd prvej inštancie uviedol, že plný úspech v spore mal žalovaný, keďže žaloba bola zamietnutá, preto podľa ust. § 255 ods. 1 CSP mu vznikol nárok na priznanie plnej náhrady trov konania. Žalovaný však náhradu žiadnych trov konania neuplatnil a zo spisu ani žiadne preukázateľné trovy konania žalovanému nevyplývajú. Z tohto dôvodu rozhodol tak, že náhradu trov konania stranám sporu nepriznal.

7. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to v celom rozsahu. Odvolanie právne odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku, a to, že súd prvej inštancie dospel

na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a taktiež vade uvedenej v ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. o spotrebiteľských úveroch považuje zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov v prípade, ak dôjde k naplneniu dôvodov uvedených v § 11 ods. 1 predmetného zákona. Nakoľko nedošlo k naplneniu dôvodov, nemožno zmluvu o spotrebiteľskom úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov je jasne uvedená priamo na prednej strane zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Následne žalobca so žalovaným uzavreli dohodu o plnení v splátkach, kde sa v bode 2. veriteľ so spotrebiteľom dohodol, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX sa mení. Na základe uvedeného žalobca považuje dohodou o plnení v splátkach za skutočnosť, na základe ktorej prišlo k zmene pôvodne uzavretej zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru, a to v časti špecifikujúcej spôsob splácania poskytnutého úveru. Súhlas s dohodou o plnení v splátkach prejavil žalovaný svojím podpisom jasne viditeľným na konci dohody o plnení v splátkach. Z vyššie uvedeného, teda podľa názoru žalobcu vyplýva, že nemožno hovoriť o absencii výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmysle uvedeného je v zmluve o spotrebiteľskom úvere na prednej strane jasne určené rozlíšenie splátky istiny, úrokov a poplatkov (300,- EUR + 84,- EUR + 204,- EUR = dohodnuté v 12 splátkach po 49,- EUR). Z uvedeného s určitosťou vyplýva, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere nemôže byť posúdená ako bezúročná a bez poplatkov vzhľadom k tomu, že spĺňa všetky zákonom stanovené obligatórne náležitosti. Z tohto dôvodu žalobca navrhol, aby odvolací súd podľa ust. § 391 ods. 1 CSP rozsudok Okresného súdu Kežmarok zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

8. Žalovaný sa k žalobcom podanému odvolaniu nevyjadril.

9. Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietanými nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05).

12. K námietke o nesprávnom právnym posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/7/2010). Vada, že by súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistená nebola.

13. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu

prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a vo vzťahu k odvolacím námietkam poukazuje na ust. § 387 ods. 2 CSP.

14. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia k odvolacím námietkam odvolací súd uvádza nasledovné.

15. Základnou odvolacou námietkou žalobcu bola skutočnosť, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere nemôže byť posúdená ako bezúročná a bez poplatkov k tomu, že spĺňa všetky zákonom stanovené obligatórne náležitosti a v danom prípade nemožno hovoriť o absencii výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmluve. Tu odvolací súd konštatuje, že na žalobcom tvrdenom odvolacom dôvode nebol postavený rozsudok súdu prvej inštancie. Posúdenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako bezúročné a bezpoplatkové nebolo súdom prvej inštancie postavené na absencii výšky, počtu a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí obsahovať aj osobitné náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Medzi takéto náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere patrí v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. j) a písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch uvedenie odplaty podľa osobitných predpisov a uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Samotná odplata, ako aj RPMN, podľa odôvodnenia súdu prvej inštancie, v zmluve musia byť vyjadrené pravdivo, správne a v súlade so zákonom. Súd prvej inštancie pokiaľ posudzoval žalobcom predloženú úverovú zmluvu zo dňa 11.08.2015 konštatoval, že v zmluve síce je uvedený údaj o RPMN a odplate, avšak nakoľko tie nie sú uvedené v správnej zákonom zodpovedajúcej výške, nemožno na ne prihliadnuť a hľadá sa na ne, ako keby tam neboli uvedené vôbec. Bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru teda súd prvej inštancie právne postavil na nesprávne uvedenej odplate a samotnej výške RPMN. Správne súd prvej inštancie uviedol, že v zmluve bola vyčíslená RPMN vo výške 28 % s použitím výlučne odplaty vyčíslenej na 84,- eur. Do uvedenej RPMN žalobcom nebol zahrnutý dojednaný úrok z úveru. Takýto postup žalobcu pri vyčíslení RPMN správne súd prvej inštancie posúdil za zjavne v rozpore so zákonom a vyhodnotil ho ako nekalý postup a predmetné vyčíslenie RPMN vyhodnotil ako nezákonné podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka, zároveň aj neplatné. Správne tiež súd prvej inštancie vyhodnotil, že vzhľadom na nedodržanie tejto zákonnej náležitosti zmluvy stanovenej ako podmienka vzniku nároku na úrok a poplatky za úver. Možno len súhlasiť s konštatovaním súdu prvej inštancie, že je zrejmé, že pokiaľ sa v zmluve uvádza hodnota úrokovej sadzby úveru a hodnota RPMN za úver, nemôže byť táto od nej nižšia, teda môže byť minimálne rovnaká. Z samotných údajov zo zmluvy o úvere zo dňa 11.08.2015 však vyplýva, že RPMN predstavuje výšku 28 % a táto je nižšia než samotná úroková sadzba úveru vo výške 68 %, čo pri správnosti oboch údajov vylučuje akúkoľvek logiku a takéto stanovenie RPMN, ktoré má zohľadňovať aj samotný úrok z úveru nie je možný za stavu, že by RPMN mala byť uvedená správne.

16. Súd prvej inštancie sa zároveň zaoberal pri zamietnutí žaloby aj zamietnutím samotného príslušenstva pohľadávky, resp. jednotlivých jeho častí predstavujúcich zostatok odplaty spolu s úrokom z omeškania, ako aj sumy 180,- eur vyčíslenej ako poplatky za upomienky, rovnako sa zaoberal aj samotnou zmluvnou pokutou a jej výškou. Tu však možno konštatovať, že čo do odôvodnenia súdu prvej inštancie týkajúceho sa príslušenstva samotnej pohľadávky, žalobca v podanom odvolaní tieto skutočnosti nenamietal a neboli ani predmetom odvolacích námietok. Z tohto dôvodu sa odvolací súd ani nemal dôvod predmetnou časťou odôvodnenia súdu prvej inštancie bližšie zaoberať.

17. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené už len konštatuje, že žalobca v odvolacom konaní nevzniesol žiadne nové námietky, s ktorými by sa už nevyporiadal súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci samej a opätovné zdôvodnenie neopodstatnenosti, aj odvolacím súdom, by bolo len opakovaním už vyčerpávajúceho zdôvodnenia poskytnutého sporovým stranám súdom prvej inštancie v odôvodnení napádaného rozhodnutia.

18. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správneho výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené, preto odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP, stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí uvedenými, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

20. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP tak, že stranám sporu nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorému však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplývajú a ani si ich neuplatnil. V odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takéhoto rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/544/2015.

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).